

Lélekemelő ünnepségsorozat Vancouverben

E sorok íróját kedves ismerősei és barátai – mivel pár nappal előbb érkezett Kanadába - megismertették Vancouver sziget szépségeivel. Jártam Victoriában (kilátópontok, a belváros, a tartományi és repülési múzeum megtekintésében kalauzum Benkő Géza volt). A közeli Butchard Gardent Porpáczy Lehel mutatta be a számomra. Eljutottam Duncanba (a Totemoszlopok városkájába Bakos Tibor vendégeként) Vele megnéztem az őslakók múzeumát a 41 totemoszloppal, majd gyönyörködtem a kis Chemainus település falfestményeiben. Két napot töltöttem Parksvilleben (Pintér Laci bátyám és Marika vendégeként). Victoriába (Ötvös Imre elnök) és Nanaimoba Tibor bátyám meghívására jutottam el. Mind két város magyar házában jól sikerült előadást is tartottam. Jártam a Mc Millan parkban, a csodálatos Katedrális erdőben. A fák mérete szinte lenyűgözi az embert. 500-600 éves monstroomok között vezetett utunk. Idegenvezetőim (Bölec Béla és Pintér László) hűségen magyarázták az erdő életét és ifjúkori emlékeiket. Szinte hitetlenkedve álldögáltam és sétáltam a Csendes óceán partján. Eljutottam Tofinoba és annak környékére is. Lencsevégre kaptuk az erdő szélén táplálkozó Fekete medvét. Kísérom mindenütt a volt soproni diákok voltak, azok akik 51 évvel ezelőtt hitet tettek egy független, demokratikus és semleges Magyarország mellett. Június 13-án este – már Vancouverben – Rétfalvi László hagyományos kertipartiján vettünk részt, ahol vidáman el is nótáztunk. A parti díszvendége Adamovics professzor úr volt.

Június 14-én ünnepélyes keretek között felidéztek, hogy Roller Kálmán akkori dékán vezetésével, szívós munkával, nehéz, embert próbáló körülmények között fejezte be tanulmányait 140 fiú és leány 1957 és 1961 között a Brit Kolumbiai Egyetemen (UBC).

Az akkori diákok közül 75 fiú és leány vett részt családtagjaikkal, barátaikkal együtt az ünnepségeken. A rendezvényt maga a UBC kezdeményezte abból a célból, hogy elismerje kimagasló eredményeiket, sikereiket és azt a különleges szerepet amit a UBC történetében betöltöttek. A Selmec-Sopron-Vancouver jelképes hídpillérei voltak ők – összekötő Kapocs az ó- és új haza között. Torokszorító volt látni az összeölelkező, egymást üdvözlő volt hallgatókat az erdésze-

ifj. Sarkady Sándor (balra) Tóth Géza erdőmérnök hallgatóval

ti fakultás épülete előtt. Józsa László az ismert fafaragó-művész (volt hallgató)

Székykapuja és az 50. évforduló tiszteletére újonnan felavatott kopjafája mellett elhaladó, és régi selmeci-soproni nőtákat éneklő öregdiákokat, a Soproni Alumni elnöke, Grátzer Miklós vezette az ünnepség helyszínére. Szünni nem akaró, lélekből fakadó tapsvihar köszöntette őket. A délután folyamán kisebb vetítéses előadásokra került sor. E sorok írója eddig jórészt nem ismert filmrészletekkel, rövid 20 perces előadásban mutatott be az Ausztriától-Kanadába vezető menekülés állomásait, a magyar exodust.

A másnapi tudományos szakmai tanácskozás témája többek között ismét a személyes hangú visszatekintés, az elért eredmények, a kanadai-magyar örökség, és a felvázolt jövőképek volt, benne a kapcsolatok további bővítésének és ápolásának lehetőségével. Nemegyszer hangos nevetés hangzott fel az auditorium pad-soraiból, hiszen többen igazi adomákkal is fűszerezték mondanivalójukat. „Hajrá ú, bé, cé” - emlékezett a volt kanadai tanár a diákok lelkes szurkolására.

A következő nap löncsön vettünk részt a Kozák házaspárnál, majd a kora délutáni órákat Adamovics professzor és családja körében töltöttük el. Ezt követően este 6-kor a záróbankettre került sor a Vancouveri Magyar Házban. Az emelvényt a UBC-in diplomázottak arcképes tablói díszítették. Grátzer professzor hangsúlyozta számomra: „Vegyem meg tiszteletének, hogy az V. évesek között kaptam helyett.” Könyvem szereplői közül többekkel most találkoztam először az életben. A hagyományos magyar konyha

ínycsiklandozó varázsa mindannyiunkat a kulinális élvezetek rabjává tett. Miután jól megvacsoráztunk, a baráti beszélgetéseknek csak éjfél után lett vége. Jákóy András bátyámmal, a jelenlegi elnökkel bezártuk a Házat. Csak hajnali egyre értünk haza. Vancouverben Bandi bátyám szállóvendége voltam 3 egész napig! Szobatársam pedig házigazdám jó barátja, Bella Imre volt, aki 1200 km-t autózott az ünnepségsorozat kedvéért. Sokat beszélgettünk, nézeledtünk és sétáltunk a városban. Voltam a Yacht klubban is, hiszen Bandi bátyám szenvedélyes vitorlázó, aki a hajók szeretetét Balatonalmádiból, a magyar tenger partjáról szívta örökre magába.

A tíz nap úgy elrepült, mint a gyermekláncfű, ha ráfúj a szél... Az ember észre sem vette, de már a hazafelé tartó repülőgépen ült.

A felejthetetlen szép napok emléke pedig ott él a szívünkben, kitörölhetetlenül, örökké!

Mit lehet írni még? Köszönjük Kanada, köszönjük UBC, köszönjük a felejthetetlen napokat, volt soproni diákok! Hagyományos köszöntésünkkel búcsúzom, kívánva számotokra minden jót az életben. Jó szerencsét! Üdv az erdészeknek!

ifj. Sarkady Sándor
könyvtári főigazgató

Új vezetője van az FVM erdészeti osztályának

2007. november 1-jétől Lapos Tamás erdőmérnök a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Erdészeti Osztály vezetője, aki egyben a Természeti Erőforrások Főosztálya vezetőjének a helyettese is.

Lapos Tamás 1966. május 30-én született Nagykanizsán. Erdőmérnöki oklevelet 1991-ben szerzett Sopronban, az Erdészeti és Faipari Egyetemen. 1991. és 1992-ben természetvédelmi területkezelőként dolgozott a Budapesti Természetvédelmi Igazgatóságánál, 1992. és 1995. között erdőtervező az Erdészeti Szolgálat Budapesti Erdőtervezési Irodájában.

1995-től, 1998-ig erdészeti referens a Kincstári Vagyoni Igazgatóságánál, majd 1999-től erdészeti előadó az FVM Erdészeti Hivatalban illetve a jogutód főosztályokon.